

FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder

Senest opdateret september 2025

Udlændingestyrelsen
Flygtningenævnet

FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder

Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen har udarbejdet et fælles notat og en fælles database vedrørende CCPR art. 7 og FN's Menneskerettighedskomité.

Adgang til Menneskerettighedskomitéens hjemmeside kan ske [her](#).

Udgiver: Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen

Ansvarlig institution: Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen

Copyright: Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen

Emneord: CCPR art. 7, FN's Menneskerettighedskomité, tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, tålt ophold.

Dato: 25. april 2006

Henvendelse om publikationen kan i øvrigt ske til:

Flygtningenævnet
Adelgade 11-13
DK-1304 København K
Telf.: +45 6198 3700
E-mail: fln@fln.dk

Udlændingestyrelsen
Farimagsvej 51A
DK-4700 Næstved
Telf.: +45 35 36 66 00
E-mail: us@us.dk

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
 2. FN's Menneskerettighedskomité
 3. Danske klagesager
 4. Umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf
-

1. Indledning

FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder blev vedtaget af FN's Generalforsamling den 16. december 1966 og trådte i kraft den 23. marts 1973 for de første stater, heriblandt Danmark, der havde ratificeret konventionen. Danmark har ikke taget nogen forbehold for konventionen og anerkender Menneskerettighedskomitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

Konventionen findes i bekendtgørelse nr. 30 af 29. marts 1976.

2. FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til Komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra Komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder Komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender Komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel klageadgang. Klagebetingelserne fremgår af den valgfri protokols artikel 1-5. Om betingelsen i protokollens artikel 5, stk. 2, litra a, vedrørende tidligere eller samtidig behandling af sagen ved andre internationale organer se blandt andet sagerne [R.M. og Q. M mod Sverige](#), [S.N.K. mod Tyrkiet](#) og [Aslan Achmetovič Jandiev mod Slovakiet](#)¹. Danmark afgav ved ratifikationen af den valgfri protokol til ICCPR i 1972 følgende forbehold: "With reference to article 5, paragraph 2 (a), the Government of Denmark makes a reservation with respect to the Competence of the Committee to consider a communication from an individual if the matter has already been considered under other procedures of international investigation." Ifølge komitéen vil en utilstrækkeligt underbygget klage være inadmissible i medfør af protokollens artikel 2, se som eksempel herpå komitéens udtalelse i sagen [J., K., L. og M. mod Sverige](#), herunder om klagerens manglende troværdighed (præmis 7.8). Der er endvidere indsat link til komitéens udtalelse i sagen under kapitel 4, idet komitéen i forbindelse med admissibility-vurderingen har forholdt sig til klagerens påstand om at være i risiko for behandling i strid med konventionen som følge af sin angivelige ateisme.

¹ [A.Y. mod Slovakiet](#). EMDs beslutning i sag vedrørende samme klager

Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men fra dansk side forventer man, at Komitéens afgørelser efterleves.

Komitéens afgørelser og udgivelser m.v. kan findes i Komitéens database:

3. Danske klagesager

Siden den 23. marts 1973, hvor reglerne om den individuelle klageadgang trådte i kraft for Danmarks vedkommende, har Menneskerettighedskomitéen behandlet en række klagesager mod Danmark, som vedrørte Flygtningenævnets afgørelser i konkrete sager. Sagerne har særligt vedrørt artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, der lyder:

"Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter."

Afgørelserne er listet kronologisk med de nyeste afgørelser først.

[J., K. L og M mod Sverige \(2936/2017\), udtalelse af 28. marts 2024](#)

[B.R. og M.G. mod Danmark \(2342/2014\), udtalelse af 5. september 2023](#)

[E.E. mod Danmark \(2858/2016\), udtalelse af 16. juni 2023](#)

[Z. mod Danmark \(2795/2016\), udtalelse af 20. april 2023](#)

[A.B. mod Danmark \(2748/2016\), udtalelse af 22. marts 2023](#)

[Y. mod Danmark \(2774/2016\), udtalelse af 4. november 2022](#)

[M.R. mod Danmark \(2510/2014\), udtalelse af 25. januar 2022.](#)

[M.N. mod Danmark \(3188/2018\), udtalelse af 8. december 2021.](#)

[A.M.F. og A.M. mod Danmark \(2651/2015\), udtalelse af 7. december 2021.](#)

[J.R.R. m.fl. mod Danmark \(2787/2016\), udtalelse af 3. december 2021.](#)

[S.M. og S.V. mod Danmark \(2752/2016\), udtalelse af 6. november 2020](#)

[F.A. mod Danmark \(2671/2015\), udtalelse af 17. marts 2021](#)

[F.M. mod Danmark \(2946/2017\), udtalelse af 7. april 2021](#)

[T.D.J. mod Danmark \(2654/2015\), udtalelse af 8. november 2019](#)

[E.K. mod Danmark \(2346/2014\), udtalelse af 29. juli 2019](#)

[A.B.H. mod Danmark \(2603/2015\), udtalelse af 30. august 2019](#)

[R.M. og F.M. mod Danmark \(2685/2015\), udtalelse af 17. september 2019](#)

[I.K. mod Danmark \(appl. no. 2373/2014\), udtalelse af 18. marts 2019.](#)

M.B.S. mod Danmark (appl. no. 2439/2014), udtalelse af marts 2019.

S.F. mod Danmark (appl. no. 2494/2014), udtalelse af 14. marts 2019.

J.F.H. mod Danmark (appl. no. 2672/2015), udtalelse af 29. marts 2019

M.M. v. Denmark (appl. no. 2345/2014, udtalelse af 18. april 2019

F.M.H. v. Denmark (appl. no. 2734/2016), udtalelse af 18. oktober 2018

B.A.mod Danmark (sag 2575/2015 af 13. juli 2018)

C.L. og Z.L. mod Danmark (2753/2016) – udtalelse af 26. marts 2018

O.Y.K.A. v. Denmark (2770/2016) af 30. november 2017

K.S. and M.S. v. Denmark (2594/2015) af 16. november 2017

M.P. et al. v. Denmark (2643/2015) af 9. november 2017

A.S.G.M. v. Denmark (2612/2015) af 9. november 2017

M.A.S. and L.B.H. v. Denmark (2585/2015) af 8. november 2017

S.A.H. v. Denmark (2419/2014) af 8. november 2017

S.Z. mod Danmark (2625/2015) af 28. juli 2017

M.S. mod Danmark (2601/2015) af 27. juli 2017

R.I.H. and S.M.D. mod Danmark (2640/2015) af 13. juli 2017

Y.A.A. and F.H.M. v. Denmark (2681/2015) af 21. april 2017

Ms Raziye Rezaifar v. Denmark (2512/2014) af 10. april 2017

A.H.S. mod Danmark (2473/2014) af 4. april 2017

Z.H. v. Denmark (2602/2015) af 4. april 2017

D og E mod Danmark (2293/2013) af 28. marts 2017

M.J.K. mod Danmark (2338/2014) af 28. marts 2017

M.Z.B.M mod Danmark (2593/2015) af 20. marts 2017

M.A. mod Danmark (2240/2013) af 17. marts 2017

F. and G. mod Danmark (2530/2015) af 16. marts 2017

A.P.J. mod Danmark (2253/2013) af 16. marts 2017

R.A.A. and Z.M. v. Denmark (2608/2015) af 15. december 2016

I.A.K. v. Denmark (2115/2011) af 3. november 2016

B.M.I. and N.A.K. v. Denmark (2569/2015) af 28. oktober 2016

J.D. v. Denmark (2204/2012) af 26. oktober 2016

V.R. and N.R. mod Danmark (sag nr. 2745-2016 af 14. juli 2016)

I.M.Y. mod Danmark (sag nr. 2559-2015 af 14. juli 2016)

A.M.M. mod Danmark (sag nr. 2415-2014 af 14. juli 2016)

A and B mod Danmark (sag nr. 2291-2013 af 13. juli 2016)

S.Z. mod Danmark (sag nr. 2443-2014 af 13. juli 2016)

M.K.H. v. Danmark (2462/2014 af 12. juli 2016)

A.H.A. mod Danmark (sag nr. 2493-2014 af 8. juli 2016)

A.S.M. and R.A.H. v. Denmark (2378/2014 af 7. juli 2016)

O.H.A. mod Danmark (sag nr. 2379-2014 af 7. juli 2016)

E.U.R. mod Danmark (sag nr. 2469-2014 af 1. juli 2016)

A. et al. mod Danmark (sag nr. 2409-2014 af 29. marts 2016)

K.G. mod Danmark (sag nr. 2347-2014 af 22. marts 2016)

Z. mod Danmark (sag nr. 2422-2014 af 11. marts 2016)

Z. mod Danmark (sag nr. 2646-2015 af marts 2016)

J.R. and J.R. mod Danmark (sag 2258-2013 af 4. november 2015)

R.G. et al. mod Danmark (sag nr. 2351-2014 af 2. november 2015)

E.P. and F.P. mod Danmark (sag nr. 2344-2014 af 2. november 2015)

N. mod Danmark (sag nr. 2426-2014 af 23. juli 2015)

H.E.A.K. mod Danmark (sag nr. 2343-2014 af 23. juli 2015)

O. mod Danmark (sag nr. 2288-213 af 23. juli 2015)

X. mod Danmark (sag nr. 2389-2014 af 22. juli 2015)

Warda Osman Jasin et al. mod Danmark (sag nr. 2360-2014 af 22. juli 2015)

K. mod Danmark (sag nr. 2393-2014 af 16. juli 2015)

A.H. mod Danmark (sag nr. 2370-2014 af 16. juli 2015)

Husseini mod Danmark (sag nr. 2243-2013 af 24. oktober 2014)

Mr. X. and MS. X mod Danmark (sag nr. 2186-2012 af 22. oktober 2014)

X. mod Danmark (sag nr. 2007-2010 af 26. marts 2014)

Husseini mod Danmark (sag nr. 2243/2013 af 26. november 2014)

Mr. X and Ms. X mod DK (sag nr. 2186-2012 af 17. november 2014)

J.J.M. (X) mod Danmark (sag nr. 2007/2010 af 12. maj 2014)

J.R.B. mod Danmark (sag nr. 1222/2003 afgørelse af 9. december 2004)

Denne sag vedrørte en ugandisk mand, hvis opholdstilladelse som flygtning bortfaldt som følge af kriminelt forhold begået i Danmark. Klageren gjorde gældende, at en tvangsmæssig udsendelse af ham til Uganda ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 7, idet han på grund af politiske aktiviteter i Danmark ved en tilbagevenden til Uganda frygtede at være blevet eller at ville blive eksponeret i en sådan grad, at han ville blive slået ihjel.

Menneskerettighedskomitéen fandt, at en tvangsmæssig udsendelse af klageren til Uganda ville udgøre en krænkelse af artikel 7. I afgørelsen udtaler Komitéen:

"11.3. The Committee observes that the State party, while challenging the author's claim under article 7, does not submit any substantive grounds for its position. Instead it merely refers to the risk assessments of the Danish Immigration Service under articles 26 [...] and 31 [...] of the Aliens Act. After an examination of the documents, the Committee notes, firstly, that the Immigration Service's scrutiny under article 26 (1) (vii) of the Aliens Act was limited to an assessment of the author's personal circumstances in Denmark, as well as his risk of being subjected to punishment for the same offense (sic) for which he had been convicted in Denmark, without addressing the broader issues under article 7 of the Covenant, such as ill-treatment which may give rise to an asylum claim under article 7(1) and (2) of the Aliens Act. Secondly, in its decision of 19 January 2004, the Immigration Service merely relies on an assessment made by the Ministry for Foreign Affairs concerning the risk of double jeopardy in Uganda and an amnesty for supporters of former President Amin to conclude that the author would not face a risk of being tortured or ill-treated upon return to Uganda. Similarly, the Refugee Board, after giving a detailed account of the author's statements as to his fear of being subjected to ill-treatment upon return to Uganda, dismissed his appeal on the basis of the same opinion by the Ministry, without providing any substantive reasons of its own, in its decision of 28 June 2004. In particular, the Board merely dismissed, because of late submission, the author's claim that his political activities in Denmark were known to the Ugandan authorities, thereby placing him at a particular risk of being subjected to ill-treatment upon return to Uganda. The State party has not furnished the Committee with the opinion of its Ministry for Foreign Affairs or with other documents that would make out the factual basis for the Ministry's assessment. In sum, before the Committee the State party seeks to refute the alleged risk of treatment contrary to article 7 merely by referring to the outcome of the assessment made by its own authorities, instead of commenting the author's fairly detailed account on why such a risk in his opinion exists.

11.4. In the light of the State party's failure to provide substantive arguments upon which the State party relies to rebut the author's allegations, the Committee finds that due weight must be given to his detailed account of the existence of a risk of treatment contrary to article 7. Consequently, the Committee is of the view that the expulsion order against the author would, if implemented by returning him to Uganda, constitute a violation of article 7 of the Covenant."

To dissentierende medlemmer af Komitéen fandt ikke, at der forelå en overtrædelse af konventionens artikel 7, og bemærkede i den forbindelse blandt andet, at Komitéen alene havde haft adgang til en dansk udgave af Flygtningenævnets beslutning, som kun få medlemmer havde mulighed for at læse, at Komitéen ikke havde anmodet de danske myndigheder om at fremskaffe alt relevant materiale til brug for sagen, at Komitéen har en klar pligt til at respektere et bestemt niveau af fairness i sagsbehandlingen, og at denne standard i den foreliggende sag efter de dissentierende medlemmers opfattelse ikke var respekteret.

Flygtningenævnets efterfølgende behandling af sagen

I forlængelse heraf blev sagen genoptaget og behandlet på et nyt møde i Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet fastholdt – også efter på ny at have hørt klagerens forklaring herom – vurderingen af det materiale, der forelå om klagerens eksponering ved afgørelsen i juni 2004 og fandt fortsat ikke, at klageren på tidspunktet for nævnets afgørelse i 2004 var i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 31 ved en udsendelse til Uganda. Efterfølgende havde der som følge af sagens indbringelse for FN's Menneskerettighedskomité og den af Komitéen offentliggjorte udtalelse, der nævnte klageren ved navn og omtalte hans asylmotiv, været megen presseomtale, der også indeholdt omtale af klageren med navns nævnelse som kritiker af styret i Uganda og hans frygt for, at han ved en tilbagevenden risikerede at blive udsat for tortur. På baggrund af denne omtale lagde Flygtningenævnet til grund, at klageren nu kunne være kommet i de ugandiske myndigheders søgelys på en sådan måde, at der ville være en konkret og individuel risiko for, at klageren ved en tilbagevenden til Uganda ville risikere at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Klageren kunne derfor ikke udsendes til Uganda eller til et land, hvor klageren ikke ville være beskyttet mod videresendelse til Uganda. Flygtningenævnet skulle derfor i medfør af § 49 a tage stilling til, om klageren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Klageren blev ved Østre Landsrets dom idømt fængsel i to år og seks måneder og udvist med indrejseforbud for bestandig for blandt andet overtrædelse af straffelovens § 191 vedrørende indsmugling af narkotika. Efter karakteren og grovheden af den pådømte kriminalitet, fandt Flygtningenævnet, at særlig grunde talte imod, at klageren meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet ophævede Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes til Uganda, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, jf. § 49 a.

Menneskerettighedskomitéen har efterfølgende udtalt, at afgørelsen i sagen er tilfredsstillende.

4. Afgørelser vedrørende tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Nedenfor følger eksempler på afgørelser fra FN's Menneskerettighedskomité vedrørende spørgsmålet om, hvornår der foreligger tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling, der udgør en krænkelse af artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

I dette afsnit medtages af praktiske årsager alene udvalgte afgørelser fra april 2006 og frem.

[J.O. Zabayo mod Nederlandene \(2796/2016\), udtalelse af 18. februar 2022.](#)

[Mozibor Rahaman mod Canada \(2810/2016\), udtalelse af 7. januar 2022.](#)

[S.K. mod Canada \(2623/2015\), udtalelse af 28. januar 2022.](#)

[HG. mod Sverige \(communication no. 3266/218\), udtalelse af 24. august 2021](#)

[B.B. mod Sverige \(3069/2015\), udtalelse af 16. marts 2021](#)

[J.I. mod Sverige \(3032/2017\), udtalelse af 17. april 2020](#)

[A.E. v. Sverige \(3300/2019\), udtalelse af 17. april 2020](#)

[Kestutis Stasaitis mod Litauen \(2719/2016\), udtalelse af 6. november 2019](#)

[Ioane Teitiota mod New Zealand \(2728/2016\), udtalelse af 24. oktober 2019](#)

[Shafaq Baharuddin mod Ungarn \(appl. no. 2923/2016\), udtalelse af 18. april 2019](#)

[J.H.M.C. mod Canada \(2613/2015 af 27. marts 2017\)](#)

[X. mod Norge \(sag nr. 2474-2014 af 5. november 2015\)](#)

X. mod Canada (sag nr. 2366-2014 af 5. november 2015)

B.L. mod Australien (sag nr. 2053-2011 af 16. oktober 2014)

Z. mod Australien (sag nr. 2049-2011 af 18. juli 2014)

M.I. mod Sverige (sag nr. 2149-2012 af 25. juli 2013)

Philip Afuson Njaru mod Cameroun (sag nr. 1353/2005 af 14. maj 2007)

Sagsfremstilling:

Statsborgeren i Cameroun Philip Afuson Njaru indbragte den 24. januar 2005 Cameroun for FN's Menneskerettighedskomité. Han oplyste i forbindelse med klagen, at han siden 1997 i kraft af sit arbejde som journalist og menneskerettighedsforkæmper systematisk var blevet udsat for forskellige former for forfølgelse fra forskellige myndighedspersoners side. Klageren gjorde gældende, at en højtstående person inden for udlændingepolitiet, H.N., i maj 1997 havde truet ham med repressalier, såfremt han fortsatte med at offentliggøre artikler med beskyldninger mod politifolk om korruption og voldtægt, at han i maj og juni 1997 af H.N. var blevet truet med fængsling og tortur, hvis han ikke overholdt en meldepligt, som klageren ikke var klar over, at han var blevet pålagt, at han den 12. oktober 1997 var blevet passet op på gaden af bl.a. H.N., der på ny kritiserede ham for nogle artikler om korruption i det lokale politidistrikt, truede ham med arrestation og tortur, slog og sparkede ham til bevidstløshed og tog hans pressekort. Følgerne af overfaldet var beskrevet i flere lægelige rapporter. Klageren oplyste videre, at han havde indgivet klage over begivenhederne den 12. oktober 1997 til den offentlige anklager og Rigsadvokaten i den sydvestlige provins, den ansvarlige for den nationale sikkerhed samt til Justitsministeriet, men ingen undersøgelse blev iværksat af de nævnte myndigheder. Rigsadvokaten oplyste klageren om, at hans anmeldelse var forsvundet. Klageren gjorde videre gældende, at han den 20. februar 1998 var blevet anholdt af H.N., lagt i håndjern og taget med på stationen, hvor han blev bedt om at afsløre sine kilder til artikler om bestikkelse af og tortur udøvet af politiet, hvorefter klageren var blevet slået samt truet på livet og med tilbageholdelse på ubestemt tid, at han efter løsladelsen modtog flere tilsigelser, som han dog ikke reagerede på, idet han frygtede for sit liv, at han i april 1998 og i november 2001 havde klaget til henholdsvis den ansvarlige for den nationale sikkerhed og Justitsministeriet, men at ingen undersøgelse blev iværksat, at han i maj 1999 blev anholdt af en anden højtstående person fra udlændingepolitiet efter i en artikel at have beskyldt denne for korruption, at han senere i maj 1999 blev truet og chikaneret af soldater fra en deling, som han i en artikel havde beskyldt for mishandling af kvinder og piger, at en officer, L.D., i delingen den 22. maj 1999 havde truet ham med henblik på, at han skulle holde op med at offentliggøre sådanne artikler, at soldater i delingen truede med at skyde ham, at han senere blev opsøgt på sin bopæl af bevæbnede soldater, men at det lykkedes ham at flygte, at han i november 2000 klagede over begivenhederne den 22. maj 1999 til Den Nationale Menneskerettighedskommission, at han på ny blev truet af L.D. efter offentliggørelsen af artikler vedrørende soldaters udnyttelse af civilbefolkningen, og at han i juni 2001 blev tvunget til at forlade en beværtning af bevæbnede politibetjente og udsat for vold samt uden begrundelse ført til politistationen og undervejs udsat for trusler og vold, herunder slag med en geværkolbe. I juni 2001 klagede han over begivenhederne til Statsrådets juridiske afdeling, som videresendte klagen til den politiets juridiske afdeling og videre til Justitsministeriet. I november 2001 blev klageren oplyst om, at hans klage ikke var blevet modtaget, og at der følgelig ikke var indledt nogen retsforfølgning. I oktober 2003 blev klageren opsøgt og visiteret i en forretning af bevæbnede betjente og efterfølgende udsat for vold. Han klagede til chefen for politidistriktet, politiets afdeling for bekæmpelse af oprør og Statsrådets juridiske afdeling. Ultimo 2003 blev klageren kaldt til samtale hos chefen for politidistriktet, som afhørte ham og bad ham holde op med at skrive artikler, der kritiserede politiet.

Påstanden:

Klager gjorde over for FN's Menneskerettighedskomité gældende, at overgrebene på ham den 12. oktober 1997 var så alvorlige, at de udgjorde tortur i artikel 7's forstand. Han gjorde endvidere gældende, at de trusler på livet, som han løbende havde modtaget, havde medført alvorlige psykiske lidelser, hvilket i sig selv

udgjorde en overtrædelse af artikel 7, idet hans frygt for, at myndighederne ville gøre alvor af truslerne, var fuldt berettiget set i lyset af myndighedernes systematiske brug af tortur og arbitrære drab. Disse trusler, såvel som myndighedens undladelse af at få dem standset, var uforenelige med forbudet mod tortur og anden mishandling.

Menneskerettighedskomiteéns bemærkninger:

Komiteén gav klageren medhold i sin klage. Komiteén bemærkede, at klageren havde fremlagt detaljerede informationer og beviser, herunder adskillige lægeerklæringer, ligesom han havde identificeret de fleste af de myndighedspersoner, som havde stået bag arrestationer og mishandling af klageren siden 1997. Han havde endvidere fremlagt kopi af sine klager til forskellige instanser over forhold, som tilsyneladende på intet tidspunkt var blevet undersøgt. Efter omstændighederne, og henset til, at medlemsstaten ikke havde kunnet forklare de manglende undersøgelser, måtte klagerens udlægning af hændelsesforløbet lægges til grund. Komiteén fandt, at den nævnte behandling af klageren udgjorde en krænkelse af blandt andet konventionens artikel 7. (præmis 6.1).

[Darmon Sultanova mod Uzbekistan \(sag nr. 915/2000, afgørelse af 19.04.2006\)](#)

Sagsfremstilling:

Den uzbekiske statsborger Darmon Sultanova indbragte den 7. februar 2000 Uzbekistan for FN's menneskerettighedskomiteé. Hun oplyste i forbindelse med klagen, at hendes bopæl i Khazorasp i december 1998 var blevet ransaget af myndighederne uden ransagningskendelse. Under ransagningen blev klager udspurgt om sine to sønners opholdssted. Der blev ikke fundet noget under ransagningen, men 6 militsfolk blev sat som vagter ved bopælen. Under en efterfølgende ransagning, med kendelse, nogle dage senere, blev der fundet tre pistolkugler, forbudt religiøs litteratur og en pakke med narkotika. Forud for den anden ransagning havde en person placeret de tre pistolkugler på bopælen. Der blev herefter rejst sigtelse mod klagers to sønner og ægtefælle. Ifølge klager tog 6 militsfolk ophold på bopælen i perioden fra december 1998 og frem til februar 1999, hvor ingen familiemedlemmer fik lov til at forlade huset. Den 1. januar 1999 blev klagers to sønner og deres far arresteret på familiens bopæl i Pitnak. Under tilbageholdelsen blev sønnerne udsat for tortur. Den 5. januar 1999 fik klager besked på at besøge sin ægtefælle i et fængsel i Urgensch. Hun blev dér afhørt af lederen af den nationale sikkerhedstjeneste, lagt i håndjern og sat i isolation. Endvidere blev hun frataget sit tøj og herefter fremstillet foran tre unge mænd, hvoraf én af dem viste sig at være én af hendes sønner, som bar tydelige mærker efter tortur. I starten af februar 1999 trængte syv militsfolk ind på bopælen, som de udsatte for omfattende hærværk. Trods gentagne klager blev episoden ikke efterforsket. Klager har herudover oplyst, at hun ikke blev informeret om tidspunktet for sine sønners retssag og derfor ikke kunne hyre en uvildig advokat til at forsvare dem. Under retssagen oplyste sønnerne, at de under tortur var blevet tvunget til at underskrive en tilståelse. Den 24. juli 1999 blev de dømt til døden. Klager fik efterfølgende lov til at besøge sine sønner to gange i hhv. august og september 1999. De blev henrettet den 29. september 1999, hvilket klager først blev underrettet om lang tid efter. Klagers ægtefælle, som ligeledes var blevet udsat for tortur under sin tilbageholdelse, blev idømt 5 års fængsel. Klager oplyste endvidere, at hendes bopæl efterfølgende jævnlige blev ransaget, samt at hun og hendes familie blev udspurgt og chikaneret af myndighederne i 2000 og 2001 og at denne chikane fortsatte efter familiens flytning til Pitnak i 2001.

Påstanden:

Klager gjorde overfor FN's menneskerettighedskomiteé gældende, at hun i perioden fra december 1998-februar 1999 var blevet berøvet sin frihed uden at være sigtet og at den uzbekiske stats efterfølgende manglende efterforskning af dette forhold krænkede bl.a. artikel 7.

Klager gjorde endvidere gældende, at Uzbekistan havde krænket artikel 7 ved først at informere hende om henrettelserne af hendes to sønner efter at henrettelserne havde fundet sted.

Menneskerettighedskomiteéns bemærkninger:

Komitéen gav klager medhold. Komitéen udtalte, at den behandling, som hendes sønner var blevet udsat for, udgjorde en krænkelse af artikel 7. Komitéen bemærkede endvidere, at hemmeligholdelsen af henrettelsesdatoen og den manglende oplysning om, hvor klagers sønner var blevet begravet, havde til formål at intimidere eller straffe familierne ved bevidst at efterlade dem i en tilstand af usikkerhed og mental lidelse. Komitéen fandt, at myndighedernes manglende underretning af klager om henrettelsen af sønnerne udgjorde umenneskelig behandling og krænkelse af artikel 7. Endvidere fandt Komitéen, at det forhold, at klager var blevet fremstillet foran sin søn, nøgen og i håndjern, i sig selv udgjorde umenneskelig og nedværdigende behandling og dermed en krænkelse af artikel 7.

[Dawood Khan mod Canada \(sag nr. 1302/2004 af 10.08.2006\)](#)

Sagsfremstilling:

Den pakistanske statsborger Dawood Khan indrejste i Canada i april 2000 og indgav i maj 2000 ansøgning om asyl. Han henviste til, at han var kristen fra Quetta i Baluchistan-provinsen, hvor han i sin egenskab af kendt musiker i december 1998 havde været dommer i en musik-konkurrence. Han havde stemt på en kristen pige, som vandt konkurrencen og havde efterfølgende modtaget trusler fra den sunni-muslimske terrororganisation Sipah E-Sahaba. På grund af truslerne flyttede han i juli 1999 til Lahore i Punjab-provinsen, men blev i december 1999 kidnappet af militante fra Sipah E-Sahaba. Under tilbageholdelsen blev han truet med død eller tortur, hvis han ikke konverterede til islam. Han oplyste endvidere, at han havde været udsat for seksuelle overgreb og fremlagde i forbindelse med sagen en lægeerklæring fra august 2004, som attesterede, at han på grund af de psykiske, fysiske og seksuelle overgreb led af PTSD. I januar 2000 blev han advaret af en mand, som oplyste, at han en uge senere ville blive tvunget til at konvertere i en bestemt moske. I februar 2000 flygtede han med sin familie til Warizabad. Efter at have konsulteret byens råd og sin familie, fulgte han deres råd om at flygte fra Pakistan. Han fik sikret sig en invitation til at spille i Canada, fik et visum og forlod herefter Pakistan i april 2000.

De canadiske myndigheder meddelte i november 2000 Dawood Khan afslag på asyl og lagde herved vægt på hans utroværdige og divergerende forklaringer. Dawood Khan gjorde gældende, at han ikke havde fået kvalificeret juridisk hjælp og at han led af PTSD og derfor ikke havde kunnet fremlægge alle fornødne beviser. Han havde ikke fortalt de canadiske myndigheder om den tortur, som han havde været udsat for eller fremlagt beviser herfor. Endvidere fremlagde han først i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag lægeerklæringen, hvoraf det fremgik, at han led af PTSD.

Påstanden:

Dawood Khan gjorde bl.a. gældende, at han ved en tilbagevenden ville blive udsat for behandling i strid med artikel 7 i konventionen, idet han som en kendt kristen var i risiko for kidnapning, tilbageholdelse, fysiske overgreb, tortur og henrettelse fra sunni-ekstremistiske grupper, og at han ikke ville kunne opnå beskyttelse fra politiet, som sympatiserede med Sipah E-Sahaba. Han gjorde endvidere gældende, at Pakistan var uvillig til at forhindre religiøst motiveret vold og ude af stand til at sikre juridisk genoprejsning efter voldelige, sekteriske episoder.

Menneskerettighedskomiteéns bemærkninger:

Komiteen gav ikke klager medhold i hans klage og fandt ikke, at klager i tilstrækkeligt omfang havde ført bevis for, at han ved en tilbagevenden til Pakistan ville være i reel og umiddelbar risiko for behandling i strid med artikel 6 og 7 (præmis 5.4). Komitéen bemærkede endvidere, at klageren på et tidligere tidspunkt skulle have fremlagt lægeerklæringen vedrørende PTSD og at det ikke var for sent at søge om genoptagelse af humanitær opholdstilladelse på dette grundlag.

F.J.L. mod Filippinerne (sag nr. 1421/2005 af 14.09.2006)

Sagsfremstilling:

Den filippinsk/spanske statsborger F.J.L. blev i maj 1999 fundet skyldig i kidnapning, tilbageholdelse, drab og voldtægt på to kvinder i Cebu City i Filippinerne i juli 1997. F.J.L. oplyste til sagen, at han den dag, hvor drabene skulle have fundet sted, befandt sig i en anden by på Filippinerne, hvor han skulle til eksamen. Under retssagen blev der ført et hovedvidne, en tidligere medtiltalt, som havde fået immunitet mod at vidne mod F.J.L. Vidnet indrømmede herunder, at han selv havde voldttaget ét af ofrene og havde løjet om sine egne forhold for at opnå immunitet. Der opstod endvidere tvivl om, hvorvidt vidnet var blevet bestukket og F.J.L.'s advokat blev under sagen dømt for foragt for retten og fængslet. Retssagen blev indstillet og retten udpegede en række advokater, som skulle føre sagen, indtil F.J.L. og hans medtiltalte fik hyret nye advokater. I november 1998 blev der ført 14 vidner, som til fordel for F.J.L. bevidnede, at han havde opholdt sig i Quezon City umiddelbart før, under og efter mordene i Cebu city, som lå mere end 500 kilometer væk. I maj 1999 blev F.J.L. fundet skyldig i kidnapning og ulovlig tilbageholdelse af én kvinde. Retten fandt ikke anklagerne mod F.J.L. om kidnapning og ulovlig tilbageholdelse samt drab og voldtægt mod den anden kvinde tilstrækkeligt bevist. Han blev dømt til fængsel på livstid, dvs. 20-40 års fængsel med mulighed for prøveløsladelse efter 30 år.

F.J.L. ankede sagen til Højesteret, som i februar 2004 kendte F.J.L. skyldig i såvel kidnapning som ulovlig tilbageholdelse af den ene kvinde, men også i anklagerne om kidnapning, tilbageholdelse, voldtægt og drab på den anden kvinde, hvorefter han blev dømt til døden. En anke blev efterfølgende afvist.

Påstanden:

F.J.L. gjorde bl.a. gældende, at der var sket krænkelse af artikel 7, idet han ville blive udsat for et længerevarende ophold på dødsgangen og at tvingende omstændigheder gjorde sig gældende på grund af den reelle risiko for, at han ville blive henrettet på et forkert grundlag, samt at der var en reel risiko for, at han ville blive henrettet, idet henrettelser løbende fandt sted.

Menneskerettighedskomiteéns bemærkninger:

Komiteén gav klager medhold i hans klage og bemærkede, at under omstændigheder, hvor der er en reel mulighed for, at dødsstraffen vil blive eksekveret, må denne frygt medføre en betragtelig smerte, som ikke kan adskilles fra den uretfærdighed, som ligger til grund for domfældelsen.

Tildelingen af enhver dødsstraf, som ikke kan blive reddet af artikel 6, vil automatisk generere en overtrædelse af artikel 7. Komiteén fandt derfor, at idømmelsen af dødsstraf over for klager efter afslutningen af retssagen, som ikke overholdt kravene i artikel 14, var umenneskelig behandling, som krænkede artikel 7. (præmis 7.11).

Dommen indeholder flere individuelle udtalelser fra komitéens medlemmer, herunder uddybes ovenstående vedrørende artikel 7 og et komitémedlem udtaler, at rationalet er, at en person, som uretmæssigt dømmes i en proceduremæssigt fejlbehæftet retssag, må blive udsat for større smerte, end en sagsøgt i en proceduremæssig korrekt udført retssag. Der er ingen tvivl om, at udsigten til en dødsstraf er årsag til smerte for enhver sagsøgt, men konventionen har ikke afskaffet dødsstraffen. Indenfor konventionens rammer er kravene i artikel 7 imod tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf vidtgående og skal ikke bruges som en unødigt form for tugtelse af stater som har valgt ikke at afskaffe dødsstraf.

Alzery mod Sverige (sag nr. 1416/2005 af 10.11.2006)

Sagsfremstilling:

Den egyptiske statsborger Alzery indrejste i Sverige i august 1999 og indgav ansøgning om asyl. Han henviste til, at han som følge af sine oppositionelle politiske aktiviteter havde været udsat for fysiske overgreb og tortur i Egypten, at de egyptiske myndigheder efter hans udrejse af Egypten i 1991 havde ransaget hans forældres bopæl for at finde ham og at han ved en tilbagevenden til Egypten på ny risikerede arrestation og tortur. Alzery oplyste, at han under sin studietid ved Cairos universitet havde haft politiske aktiviteter for en organisation med tilknytning til den islamiske opposition og som følge heraf flere gange var blevet udsat for chikane og tilbageholdelser og herunder var blevet udsat for forskellige former for tortur. Han forlod derfor Egypten i 1991 og boede indtil sin indrejse i Sverige i 1999 dels i Saudi Arabien og dels i Syrien.

Alzery fremskaffede via en egyptisk advokat en skole-rapport for at dokumentere sin identitet. Endvidere fremskaffede advokaten en beediget skriftlig erklæring om, at Alzery var én af flere tiltalte i en sag fra 1996, som omhandlede medlemskab af en forbudt organisation, og som skulle prøves ved en militærdomstol, samt en artikel fra en egyptisk avis, som beskrev sagen og nævnte Alzery ved navn og oplyste, at han var blevet tiltalt in absentia. Ifølge artiklen støttede organisationen en fortsat væbnet kamp mod den egyptiske regering og dens medlemmer ville blive stillet for en militærdomstol, som ville fratage dem retten til en retfærdig rettergang, idet en dom ikke ville kunne ankes. Alzery benægtede enhver tilknytning til organisationen, men henviste til, at han frygtede arrestation på baggrund af de urigtige anklager, hvis han blev tilbagesendt til Egypten. Endvidere henviste han til, at den svenske ambassade i Cairo ikke havde kunnet bekræfte, at der verserede en sådan sag og at han var tiltalt.

De svenske udlændingemyndigheder forelagde Alzerys asylansøgning for den svenske efterretningstjeneste, som i juni 2001 afhørte Alzery, der oplyste, at han aldrig havde været tilknyttet den pågældende bevægelse og at han på det kraftigste afviste, at vold var vejen til at nå et politisk mål, men at han frygtede, at han på grund af disse uretmæssige beskyldninger ville blive arresteret og tortureret, hvis han vendte tilbage til Egypten. Alzery fik mulighed for at læse en kopi af referatet fra interviewet, men blev ikke oplyst om, hvilke konklusioner, der blev draget heraf.

I oktober 2001 udtalte det svenske sikkerhedspoliti, at Alzery burde udelukkes fra asyl af sikkerhedshensyn. De svenske udlændingemyndigheder videregav herefter sagen til den svenske regering.

I december 2001 mødtes en repræsentant for det svenske udenrigsministerium med en repræsentant for den egyptiske regering. Formålet var at afgøre, hvorvidt det ville være muligt, uden at krænke Sveriges internationale forpligtelser, at udsende Alzery til Egypten.

På mødet indhentede den svenske regering garantier fra den egyptiske regering om, at Alzery ville få en retfærdig rettergang, at han ikke ville blive udsat for umenneskelig behandling og at han ikke ville blive dømt til døden eller at en dødsstraf ikke ville blive eksekveret og at Alzery's hustru og børn ikke ville blive forfulgt eller chikaneret af nogen egyptisk myndighed. Endvidere stillede den svenske regering efterfølgende krav om, at den svenske ambassade i Egypten ville få mulighed for at overvære retssagen. Den svenske regering traf herefter i december 2001 afgørelse om, at Alzery ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Sverige af sikkerhedshensyn. Man fandt således, at hans frygt for forfølgelse, henset til sagens omstændigheder og Alzerys tidligere aktiviteter, var velbegrundet og berettigede ham til beskyttelse i Sverige, men at han kunne udelukkes fra flygtningestatus. Den svenske regering lagde til grund, at Alzery havde en ledende rolle i organisationen som havde tilknytning til terroraktiviteter og derfor skulle udelukkes. Regeringen tog særskilt stilling til spørgsmålet om risiko for forfølgelse, dødsstraf, tortur eller umenneskelig behandling ved en tilbagesendelse til Egypten men fandt, at de stillede garantier var tilstrækkelige til at overholde Sveriges forpligtelser om non-refoulement, hvorefter regeringen besluttede, at Alzery straks skulle udsendes til Egypten.

Få timer efter afgørelsen blev Alzery anholdt af svensk sikkerhedspoliti, fængslet og nogle timer senere kørt til Bromma lufthavn. En anmodning fra Alzery om at komme i kontakt med sin advokat blev afvist. I lufthavnen blev han overgivet til 10 fremmede civil- og hætteklædte agenter, som efterfølgende viste sig at være amerikanske og egyptiske sikkerhedsagenter. Alzery blev tvunget ind i et lille omklædningsrum, hvor han, trods det, at svensk politi allerede havde udført en sikkerhedskontrol af ham, blev udsat for endnu en undersøgelse, som bestod i, at hans tøj blev klippet i stykker og undersøgt, hvorefter det blev lagt i en plastikpose. Hans hår, mund og læber blev undersøgt, mens der blev taget billeder for at dokumentere undersøgelsen. Da hans tøj var klippet af ham, blev han lagt i håndjern og lænket til sine fødder hvorefter han via endetarmen fik en beroligende indsprøjtning og blev iført ble og overalls og derpå ført til et fly med bind for

øjnene og på bare fødder. Under flyveturen lå han lænket i en ubekvem og smertefuld stilling på gulvet og blev ved ankomsten til Egypten, stadig med bind for øjnene, overgivet til egyptiske militærsikkerhedsmyndigheder. I perioden indtil februar 2002 fik han kun i to tilfælde taget bindet fra øjnene. Dette skete i forbindelse med et besøg fra den svenske ambassadør i januar 2002 og i forbindelse med et interview med en svensk journalist i februar 2002.

Alzery blev efterfølgende overflyttet til en anden afdeling af fængslet, som blev kontrolleret af den egyptiske sikkerhedstjeneste, hvor han blev afhørt og tortureret, bl.a. med elektricitet på kønsdelene, brystvorterne og ørerne. Torturen blev overvåget af læger, som bagefter smurte ham med salve, for at torturen ikke skulle efterlade ar. Han blev tvunget til at tilstå forbrydelser, som han ikke havde begået og udspurgt om sine aktiviteter for organisationen. Alzery forsøgte til et møde med den svenske ambassadør at videregive oplysninger om torturen. Alzery oplyste endvidere, at han i en længere periode sad i isolation i mørke. Han blev flere gange stillet for en dommer, som hver gang opretholdt hans fængsling. I slutningen af 2002 blev Alzery informeret om, at han var mistænkt for at være ét af 250 medlemmer af en forbudt organisation, som der var indledt retsforfølgning af i 1993. I oktober 2003 blev han løsladt uden sigtelse.

I starten af 2004 gjorde Alzery's advokat overfor det svenske udenrigsministerium gældende, at Alzery havde været udsat for tortur både før og efter ambassadens første besøg i januar 2002. I marts 2004 indgav Alzery's advokat en klage til EMD, som dog blev afvist med henvisning til, at den var indgivet for sent.

I maj 2004 iværksatte det svenske justitsministerium en undersøgelse af omstændighederne omkring Alzery's udvisning af Sverige, men fandt ikke, at der var grundlag for at iværksætte yderligere retsskridt som følge heraf. I marts 2005 aflagde den svenske ombudsmand en rapport vedrørende sikkerhedspolitiets håndtering af udvisningen, som afslørede alvorlige mangler i forbindelse med sikkerhedspolitiets håndtering af sagen og konkluderede, at udvisningen havde fundet sted på en umenneskelig og uacceptabel måde, som på visse punkter var ulovlig og i det hele taget måtte anses for nedværdigende og at det var uvist, hvorvidt der tillige var sket brud på EMRK's artikel 3.

En regerings-komité aflagde endvidere en rapport, hvoraf det fremgik, at de egyptiske garantier ikke skulle have været accepteret.

Påstanden:

Alzery gjorde gældende, at hans udsendelse til Egypten udgjorde en overtrædelse af artikel 7, idet Sverige dels var eller burde have været klar over, at han var i reel risiko for tortur, uagtet de indhentede garantier, dels at den behandling som han var blevet udsat for, mens han stadig var under svensk jurisdiktion, var en overtrædelse af artikel 7. Alzery gjorde endvidere gældende, at forbudet mod refoulement er absolut og henviste til dommene fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende Chahal mod UK og fra Torturkomitéen vedrørende Agiza mod Sverige.

Menneskerettighedskomiteéns bemærkninger:

Komiteén gav klager medhold i hans klage og fandt at hans udvisning til Egypten udgjorde en krænkelse af artikel 7. Komiteén lagde vægt på, at Sverige selv havde indrømmet, at der var risiko for mishandling, som uden videre ville have forhindret udsendelsen af klager i overensstemmelse med internationale menneskerettighedsforpligtelser og alene havde lagt vægt på, at de diplomatiske garantier var nok til ikke at overtræde forbudet mod refoulement.

Komiteén bemærkede, at garantierne ikke indeholdt mekanismer til overvågning af deres håndhævelse og at de besøg, som havde fundet sted ikke var i overensstemmelse med internationale standarder. Komiteén fandt herefter ikke, at Sverige havde bevist, at de indhentede garantier var tilstrækkelige til at reducere risikoen for mishandling til et niveau som overholdt kravene i artikel 7 (præmis. 11.5).

Med hensyn til behandlingen af klager i lufthavnen i Sverige, udtalte Komiteén, at det var bevist, at den anvendte magtudøvelse var overdreven og udgjorde en krænkelse af artikel 7 (præmis 11.6). Komiteén bemærkede, at Sverige på tidspunktet for den udøvede mishandling havde været bekendt med denne, idet

de svenske myndigheder overværede handlingerne, men at Sverige ventede i over 2 år med at iværksætte en undersøgelse af det passede og at Sverige ikke havde opfyldt sin forpligtelse til at sikre en ordentlig undersøgelse heraf, hvilket krænkede artikel 7 (præmis. 11.7). Endvidere fandt komitéen, at en effektiv klage over en beslutning om at udsende til en omdiskuteret risiko for tortur skal være mulig, før udsendelsen sker, for at undgå uoprettelig skade for den pågældende og for at en genoptagelse ikke skal være overflødig og fratage den mening. Da der ikke havde været mulighed for en effektiv og uafhængig gennemgang af beslutningen udgjorde dette en krænkelse af artikel 7 (præmis 11.8).

Se om diplomatiske garantier også [K.Y.K. mod New Zealand \(4170/2022\)](#), udtalelse af 26. oktober 2023.

[Tarasova/Kornetov mod Uzbekistan \(sag nr. 1057/2002 af 10.11.2006\)](#)

Sagsfremstilling:

Den uzbekiske statsborger Larisa Tarasova indklagede Uzbekistan for Menneskerettighedskomitéen på vegne af sin søn Alexander Kornetov(herefter A.K.).

A.K. blev den 11. januar 2001 arresteret af politiet efter mistanke om bedrageri, idet han angiveligt i to tilfælde skulle have solgt en lejlighed, som ikke tilhørte ham. På trods af den officielle sigtelse for bedrageri blev A.K. sat under fysisk pres af efterforskerne i sagen og tvunget til at erklære sig skyldig i drab på ejeren af lejligheden, som i september 2000 var blevet fundet død i en flod. En ven til A.K. blev også anholdt og sigtet for meddelagtighed i drab. Den 7. august 2001 blev A.K. fundet skyldig i bedrageri, røveri og drab og dømt til døden. Hans medsigtede blev idømt 19 års fængsel. Den 26. december 2001 blev dommen stadfæstet. I januar 2002 anmodede A.K.'s advokat om genoptagelse og yderligere undersøgelser i sagen og i februar 2002 omgjorde den uzbekiske højesteret dødsdommen til en dom på 20 års fængsel.

Påstanden:

A.K.'s mor gjorde gældende, at hendes søns skyld ikke var tilstrækkeligt bevist og at den oprindelige dom var grundløs, hård og baseret på indirekte beviser, idet man ikke havde fundet mordvåbnet. Hun gjorde herunder gældende, at hun i to tilfælde under besøg på politistationen, hvor sønnen blev tilbageholdt, havde overværet, at han blev udsat for fysiske overgreb i forbindelse med afhøringer med det formål at få ham til at tilstå. Hun gjorde herefter gældende, at hendes søns rettigheder efter bl.a. artikel 7 var krænkede.

Menneskerettighedskomitéens bemærkninger:

Komiteen gav klager medhold i hendes klage og bemærkede hertil, at når der indgives en klage om behandling i strid med artikel 7, har den pågældende stat en pligt til straks og upartisk at undersøge denne klage. I denne sag og i mangel af relevante oplysninger fra den indklagede stat, måtte der derfor lægges behørig vægt på klagerens påstand og komitéen fandt herefter, at der var sket en overtrædelse af artikel 7, jf. artikel 14 (præmis 7.1).

[Fan Biao Lin mod Australien \(sag nr. 1957/2010 af 24. april 2013\)](#)

[M. I. mod Sverige \(sag. nr. 2149/2012 af 26. september 2013\)](#)